

HỒI 103

ÁC ĐẦU VỚI KẺ THÙ

D

ã Thiện Đại Sư chấp tay khiêm tốn nói:

- Bần tăng không dám nhận!
- Đại sư có ý định đi vào cốc?

- Phải!

- Tôi có việc muốn nói cùng đại sư, nếu đại sư vui lòng.

- Được!

- Đại sư và những bộ hạ định vào cốc tìm thù, tôi e sức không đủ trả thù được, mà còn phải tổn một số nhân mạng. Tốt hơn đại sư nên tìm cơ hội khác, bỏ ý định này đi.

Quần tăng nghe nói, mặt mày biến sắc, lộ vẻ sợ sệt.

Liễu Đan Đại Sư lặng thinh, cúi đầu suy nghĩ.

Hoàng Thượng Chí nói tiếp:

- Bây giờ đại sư sai bộ hạ đem chôn những xác chết, rồi rút đi sớm chừng nào hay chừng ấy.

- Lời của thí chủ chỉ giáo rất phải.

Dứt lời, ông quay qua nói với đồng bọn:

- Hãy mau đi tìm các xác chết đem mai táng mau.

- Tuân lệnh.

Một người trong đồng bọn phóng mình đến bên xác chết treo, toan gỡ xuống mai táng.

Bỗng dừng một tiếng, vị lão tăng văng ra, ngã xuống la một tiếng thất thanh, máu miệng trào ra lai láng, chết tức khắc.

Liễu Đan Đại Sư tức giận, tung mình đến bên xác chết xem xét thì đằng sau có tiếng hét chát chúa:

- Dừng lại ngay!

Tiếp đó, có một luồng chưởng bay đến, chặn ông ta lại, không cho ông tiến đến.

Người ra tay này chính là Hoàng Thượng Chí.

Liễu Đan Đại Sư tức giận hét:

- Tại sao thí chủ lại cản trở việc làm của tôi?
- Xin đại sư đừng nóng! Hãy bình tĩnh xem xét cái bí ẩn của vụ này mới được.
- Xem xét?
- Phải! Theo tôi biết trong cốc này có một chất độc ghê người. Chất độc này không thể dùng công lực thâm hậu mà khỏi chết đâu.

Liễu Đan Đại Sư mặt đỏ phừng phừng, mắt lóe hào quang hỏi gần:

- Độc?
- Phải! Nhưng chất độc này trừ tôi ra, dầu ai nội công thâm hậu đến đâu, hễ bước chân qua đây là phải bỏ mạng ngay.

Ông kích động hỏi:

- Thí chủ không sợ chất độc?
- Nếu muốn biết, xin lập tức cùng môn hạ lui ra sau vài trượng.

Liễu Đan Đại Sư phất tay áo rồi cùng đám bộ hạ lui lại ba trượng, dăm dăm nhìn Hoàng Thượng Chí.

Chàng đã được vào Hắc Cốc Độc Trì mấy lần, và nhiều lần thử độc, nên không ngần ngại gì cả, nhún vai nhảy phóc đến bên xác chết treo, vung tay lên, tức thì hai luồng ánh sáng bay lên, cắt đứt sợi dây, và chàng đưa tay đỡ lấy xác chết, ném ra mấy trượng cho đám bộ hạ của Liễu Đan Đại Sư.

Liễu Đan Đại Sư đỡ lấy xác chết lâm thâm dấn niệm đoạn đem đặt xác ấy xuống.

Đột nhiên có một tràng cười nổi lên. Tiếp đó có bốn hắc yêu từ dưới cốc xuất hiện.

Hoàng Thượng Chí thất kinh, vung tay đánh ra một lúc ba chiêu vào bọn hắc yêu.

- Ngừng tay!

Bốn hắc yêu hét lên một tiếng, chia ra bốn hướng bao vây Hoàng Thượng Chí.

Quần hùng đứng nhìn vào bốn hắc yêu, mặt mày đầy vẻ sợ sệt, muốn trốn chạy.

Hoàng Thượng Chí đảo mắt nhìn bốn hắc yêu, lạnh lùng nói:

- Dư Bình Nam đã về cốc rồi chứ?

Bốn hắc yêu kinh ngạc, lui lại ba bước hỏi:

- Có phải mi là Lãnh Diện Nhân?

- Phải!

Bốn hắc yêu mỗi người đều xuất ra một chiêu kỳ bí, vây hãm Hoàng Thượng Chí vào giữa.

Hoàng Thượng Chí nổi giận, xuất chiêu Ma Hoa Liễu Nguyên dùng hết mười thành lực, đánh ra bốn phía.

Bốn hắc yêu thất kinh, vội thu chiêu về thủ thế, không dám hành hung.

Hoàng Thượng Chí thừa thế tiếp thêm chiêu thứ hai, bốn hắc yêu lúng túng, không sao đỡ kịp.

Ự Ự hai tiếng! Hai hắc yêu đã văng ra khỏi vòng chiến chết không kịp trối.

Hai hắc yêu còn lại thất kinh, quay mình bỏ chạy vào cốc.

Hoàng Thượng Chí quyết không bỏ qua, hét lên một tiếng, vung tay ra, hai luồng ánh sáng, nhắm hai hắc yêu phóng tới.

Hai hắc yêu vội lách mình sang một bên tránh khỏi làn chỉ phong ác độc.

Hoàng Thượng Chí thấy đối phương tránh khỏi, vội tiếp thêm chiêu thứ ba.

Hai hắc yêu không thể tránh kịp thế đánh quá nhanh này, họ la lên một tiếng ngã xuống giãy dụa đập trên vũng máu một lúc lâu mới nằm im.

Hoàng Thượng Chí nhảy ra khỏi hang, đi nhặt tất cả xác chết của môn đệ phái Thiếu Lâm đem hết ra ngoài giao cho Liễu Đàn Đại Sư, rồi nói lớn:

- Xin hẹn kỳ sau tái ngộ.

Dứt lời, chàng tung mình chạy vào cốc.

Đi được năm mươi trượng thì bên trong không có cây cỏ gì mọc cả. Hai bên tường đá thẳng đứng rộng hơn mười trượng, đá nhọn mọc chồng chất lên nhau.

Hoàng Thượng Chí liền vận khí xuống đan điền trở thuật khinh công đi như bay.

Đang lúc tung mình đi vun vút, bỗng trước mặt chàng có bóng người loáng qua.

Chàng liền dừng lại, trở mắt nhìn, thì ra người này là Chung Bình người yêu của Đinh Hồng.

Chung Bình thấy có người lạ mặt xâm nhập vào cốc, dừng lại trở mắt nhìn một lúc lâu, hét to:

- Lãnh Diện Nhân! Ta không ngờ hôm nay mi lại đem thân nạp mạng.

- Im mồm! Mau vô kêu sư phụ người ra đây cho ta dạy việc.

- Hoàng Thượng Chí! Hôm nay ta quyết xé xác mi ra năm mảnh để trả mối thù mi đã đánh sư phụ ta trọng thương, và cướp người yêu của ta.

- Đừng có khoác lác mà bỏ mạng đấy!

- Bỏ mạng! Ha! Ha! Ha!

- Ta vì vị tình Đình Hồng tha chết cho mi một phen. Hãy mau rút đi cho khuất mắt. Nếu còn chọc tức ta, đừng trách ta độc ác.

- Nhưng ta phải xé xác người.

Dứt lời, Chung Bình vung song chưởng đánh vào ngực và bụng Hoàng Thượng Chí nhanh như điện chớp.

Hoàng Thượng Chí vội thối lui hai bước, lách mình sang một bên, thuận đà đánh tống vào đối phương một chiêu.

Thế là hai người quần nhau giao đấu một trận khùng khiếp trên các mỏm đá nhọn như dao.

Chỉ chốc lát họ đấu nhau hơn mười hiệp.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng tìm Dư Bình Nam để trả thù, muốn kết thúc trận đấu. Nhưng vì nể tình Đình Hồng chàng không nỡ hạ thủ Chung Bình. Chàng hét to:

- Chung Bình! Mi muốn chết phải không?

- Lãnh Diện Nhân! Đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Hoàng Thượng Chí không dần lòng được nữa, hét một tiếng chát chúa, dùng Khư Mê Thần Công đánh ra.

Chưởng vừa phát ra, Chung Bình đã hét lên một tiếng, lão đảo té nhào xuống.

Hoàng Thượng Chí phóng mình đến bên, đưa tay để vào tử huyệt nơi ngực, nói:

- Chung Bình! Ta đã tha chết cho người một lần, nhưng người vẫn với tánh ngông cuồng đó. Hôm nay nếu không vị tình Đình Hồng thì ta đã cho người về châu diêm chúa rồi. Thôi ta tha chết cho lần thứ hai. Nếu kỳ sau gặp lại, người không bỏ tánh đó, đừng trách ta nữa?

Dứt lời, chàng đưa tay lên, điểm vào hai huyệt sau lưng Chung Bình, rồi quay mình chạy đi.

Đi được mấy bước, chàng quay lại nói:

- Ngày mai cũng vào giờ này, huyết đạo của người sẽ tự giải ra, người có thể đến động tuyết ở Thượng Sơn mà tìm người yêu của người.

Rồi chàng bỏ đi như bay biến.

Hoàng Thượng Chí vượt qua khỏi những mỏm đá nhọn thì đến một con đường bằng phẳng, nhưng lại tối mịt mờ.

Chàng đưa mắt nhìn về phía trước, thấy xa xa có một miệng hang đen sì.

Bỗng có mấy bóng người từ trong vọt ra, nhìn chàng hét:

- Ai đó!

Họ ào đến bao vây Hoàng Thượng Chí lại, Hoàng Thượng Chí không còn ngần ngại gì nữa, đưa tay ra, đánh tống một chưởng vào bọn người đó.

Mấy bóng người vừa nhảy ra, bị làn chưởng đánh tới, không sao né kịp, dội lại, đập vào đá bể đầu chết tươi.

Hoàng Thượng Chí thừa thế xông vào hang.

Đi chưa được bao lâu, bỗng mấy bóng người từ trong xuất hiện, cản đường, tung chưởng bủa tới.

Hoàng Thượng Chí hai tay thủ thế từ lâu, khi thấy đối phương xuất hiện, liền lách mình tránh khỏi, vung ra song chưởng đánh vào mấy người kia.

Mấy bóng người vừa xuất hiện, á lên một tiếng bay vút vào trong mất hút.

Hoàng Thượng Chí tiến thẳng vào.

Con đường này rộng chừng hai trượng, hai bên vách đá lóng lánh bóng cao sừng sững, tối lơ mờ.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, bỗng thấy trước mặt ngoài năm trượng, có một ngôi nhà đá đèn thấp sáng rực, trong cách trưng bày có sự sang trọng.

Trong lúc đó, từ trong phòng vọt ra một bóng người, tiếng đến bên chàng, đôi mắt lóe hào quang nhìn chòng chọc.

Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng phừng, đôi mắt xoe tròn muốn nẩy lửa quát:

- Dư Bình Nam! Có nhận ra ta là ai không?

Dư Bình Nam vẫn với vẻ mặt bình thản, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Hôm nay ta quyết xé xác mi ra trăm mảnh mới hả giận về tội người đánh cụt tay ta.

- Dư Bình Nam! Ta cho người trối một lời!
- Ha! Ha! Ha! Trối à?
- Phải!
- Người đến đây mà vẫn còn phách lối sao? Người có biết đây là nơi nào không?
- Đừng nói nhảm! Hãy coi đây.

Dứt lời, chàng nhảy đến bên Dư Bình Nam, vung chưởng đánh tới.

Chàng vừa xuất chưởng, bỗng ầm một tiếng, Dư Bình Nam đầu mất, trước mặt chàng là một cánh cửa sắt sừng sững chặn lối ra.

Hoàng Thượng Chí thất kinh, vội quay lại, thì sau lưng cũng một cánh cửa chặn lại, nhốt chàng vào trong. Hai cánh cửa kêu kèn kẹt.

Hoàng Thượng Chí lúc này chẳng khác chim nhốt trong lồng.

Chàng tức giận vô cùng, hét lên một tiếng quát chúa, vung song chưởng đánh vào cánh cửa sắc trước mặt.

Đùng một tiếng! Chưởng phong chạm vào cửa dội lại làm cho Hoàng Thượng Chí loạng choạng suýt té ngã, lui lại ba bước.

Bỗng một giọng cười hăng hắc nổi lên. Hai cánh cửa vẫn im lìm.

Hoàng Thượng Chí tức giận, vận công lực vào hai cánh tay đẩy mạnh cánh cửa một cái.

Nhưng sức người có hạn, không làm sao phá nổi khung cửa sắt. Thế nguy khốn đã kề bên Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí không ngờ trong hang này lại có bố trí máy móc hiểm hóc như vậy.

Dư Bình Nam công lực thua hẳn Hoàng Thượng Chí một bậc. Nhưng vì chàng sơ ý nên bị nhốt vào trong phòng này.

Gia thù chưa báo được, mà lại mang họa vào thân, lòng chàng nóng như đốt, chàng vận hết mười thành lực toan đánh vào cánh cửa trước mặt một lần nữa.

Nhưng chưa kịp trở tay, thì cánh cửa đằng sau đã ép sát vào lưng chàng rồi.

Hoàng Thượng Chí thất kinh vội quay mình vận toàn lực vào hai cánh tay, đánh tống mỗi phía một chưởng đẩy lui hai cánh cửa ra một trượng.

Chưởng này vì chàng dùng quá sức, nên mồ hôi toát ra ướt cả trán, toàn thân run bần bật.

Bỗng trên cánh lộ ra một lỗ bằng nắm tay, và có tiếng cười của Dư Bình Nam vọng vào.

- Lãnh Diện Nhân! Còn hòng báo thù không? Mi có thể chịu đựng được ba tiếng đồng hồ không? Ha! Ha!

Tiếng nói vừa dứt, cánh cửa từ từ ép tới.

Hoàng Thượng Chí nổi giận, vận công lực vào hai tay, chặn hai cánh cửa lại.

Bỗng từ lỗ hở lòi vào một cây trường kiếm, tiếp theo là tiếng của Dư Bình Nam nói vọng vào:

- Lãnh Diện Nhân! Người có biết vật gì đây không? Ha! Ha! Ha! Nếu đâm vào bụng người thì sao?

Hoàng Thượng Chí tức giận, nhưng không biết làm cách nào.

Dư Bình Nam cười âm độc, nói:

- Khá lắm! Nếu người dùng sức không cho cánh cửa ép lại, thì ta cho người chết đói một trận cho biết.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy đầu choáng, mắt hoa, tai ù.

Thế là cái chết đã kề gần bên chàng, và chàng sẽ ôm hận suốt đời.

Hoàng Thượng Chí bỗng hét to:

- Ta không thể nào ôm hận xuống âm phủ được.

Hình như có một sức mạnh vô hình chạy khắp thân thể, chàng cảm thấy khoan khoái, tung song chưởng, đẩy lui cánh cửa ra hai thước.

Nhưng đó chỉ là việc đắc ý nhất thời, cánh cửa lại từ từ ép tới nữa.

Hoàng Thượng Chí không biết làm sao hơn, đưa tay vận công cản lại rồi tính mưu khác thoát thân.

Những xác chết nơi Hoàng Gia Trang đầy đất, mẫu thân chàng vì gia thù mà nhẫn nhục tái giá, cải tên là Thất Hồn Nhân.

Bao nhiêu thảm cảnh ấy hiện vào đầu óc chàng làm cho lòng chàng đau như cắt.

Hoàng Thượng Chí túng thế không biết cách nào hơn, đành đem môn Khư Mê Thần Công ra sử dụng.

Môn này rất công hiệu, song mỗi khi dùng đến phải mất một số nguyên khí khá nhiều, nên Hoàng Thượng Chí ít khi dùng đến.

Đùng một tiếng! Cát bụi bay mịt mù bức thành đá không chịu nổi công lực tuyệt thế đó, sập xuống, chừa một khoảng trống vừa người ngồi.

Hoàng Thượng Chí mừng quá, vội thâu chưởng lại, nhảy phóc lên ngồi trong lỗ trống đó.

Hai cánh cửa sắc từ từ khép lại, nghiêng những đá vụn nát rôm rốp.

Chỉ chốc lát, hai cánh cửa đã ép sát nhau, kêu lên một tiếng ầm, rồi từ từ tụt xuống dưới, chừa lại những đá vụn và cát bụi bay mịt mù.

Dư Bình Nam bay vụt đến, cười đắc ý, nói:

- Ha! Ha! Ha! Thế là ta bớt một mối lo âu.

Hoàng Thượng Chí từ trong lỗ trống nhảy vụt ra đưa tay bóp vào Mạch Môn của Dư Bình Nam, lạnh lùng nói:

- Trời không bao giờ phụ người lành cả! Người đừng tưởng ta chết ư!

Chàng quét đôi mắt chứa đầy sát khí, nhìn thẳng vào mặt Dư Bình Nam, làm lão run lên bần bật.

Hoàng Thượng Chí quát:

- Dư Bình Nam! Người còn gì cần nói trước khi đền tội?

- Ta... Ta...

Bốp!

Một tiếng chát chúa vang lên, trên mặt Dư Bình Nam in rõ năm ngón tay của Hoàng Thượng Chí vừa đánh vào.

Dư Bình Nam tức giận, cố vùng vẫy thoát ra. Nhưng Hoàng Thượng Chí đã bóp ngay huyết đạo quá mạnh, năm đầu ngón tay lủng vào thịt, máu tuôn ra lai láng. Mặt mày Dư Bình Nam tái nhợt, tay chân run rẩy, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ta vì sơ ý, nên không giết được người.

- o O o -